

Horgas Béla

BOLDOG LEHET

*boldog lehet az
akinek ilyen korban
boldog lehet az
ülhet a földön
és nézheti testeden át
madarak simogatnak
tollukon zajtalan siklik a nap
egy kis halványzöld szerkezet
zakatol itt valahol
várd meg amíg elhallgattatom
várj addig a vizparton
a harmadik kőnél
már csak az erőtlen lemezkék
együgyű kis zuhanása
a körbeforgó lendkerék zavar
majd megállítom
egy marék homokot hoztam
nincs más örökkévaló
most már csak téged fosztogatlak
egész életedben te gazdag
míg a szád széléből is kifut a vér
olyan szegény vagyok én
olyan boldog
hogy ilyen korban
nézhetem a testeden át
az erdő az erdő az erdő
az összekuszált erdő
a növényomladék alatt is
nincs más örökkévaló*

Gál Sándor

BAZALTBA VÉSVE...

*Bazaltba véste kútjait a csönd
szurok-ragyogású az éjjel
mozdonyok dohognak át a tájon
vas-gyomrukban a tűz örületével.*

*Fölszikkázik a meghorzolt magány
átizzik delejes teste
valószínűtlen, messzi csillagok
fényt könnyeznek a fákra, füvekre.*

A töltés melletti nádfedeles házban
(parányi, mintha sünkutya volna)
sokszögű hálót sző a fájdalom
millió-karú pókja
s lerakja a kín kristály petéit,
melyeket teste melegével
kikölt a kotlás idő és táplál
eleven vérrel.

Hiába épül a bírsalmaszagban
bástya a halál ellen ötven éve,
visszatorpan a remény kóborló nyája
a mélység széléhez érve,
mert onnan villogó, tányér-szemekkel
csattog fel a szenvedés kiéheztetett
rája-hada
és nincs menekülés, mert mozgó falként
kényszerít előbbre minden éjszaka.

Anyám, ha tudnám, hogy segít,
karjaimat, barna szememet
adnám oda érted,
fehéren izzó kövekre feküdve
némán halnék meg érted.

Sínre hajólnék, mikor a hajnali
tehervonatok jönnek,
csak emberibb legyen a szenvedés,
csak egy éjszakád legyen könnyebb.

Magamba oltanám a fájdalmat,
mely téged naponként
rombolva átjár,
mert a tehetetlenség nekem gyötrőbb
a halálnál.

Így gondolok rád, mikor a csönd kockáiból
már az éj piramisát kezdi építeni
az este
s valószínűtlen, messzi csillagok
fényt könnyeznek a fákra, füvekre.